

USKOVA YHTEISKUNNAN VAIKUTTAJANA

Väinö Hotti

Maailma vihaa

Lähtökohta vaikuttamiselle on mahdollisimman epäedullinen: maallinen yhteiskunta ei suhtaudu myönteisesti Jeesukseen uskovaan. Demokraattisessa yhteiskunnassa tarvitaan hallitsevaan asemaan pääsemiseen ”kannatusta”. **Kuinka vihattu voi saada kannatusta?**

”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Jos te maailmasta olisitte, niin maailma omaansa rakastaisi; mutta koska te ette ole maailmasta, vaan minä olen teidät maailmasta valinnut, sentähden **maailma teitä vihaa**” (Joh.15:18,19).

Maailman ystävyyteen pyrkiminenkään ei ole Jumalan tahto. Jo se, että uskova pyrkii lämmittelemään välejänsä maailman suuntaan, tekee hänestä ”Jumalan vihollisen”!

”Te avionrikkajat, ettekö tiedä, että maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan? **Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen**” (Jaak.4:4).

MAAILMAN RAKKAUS MIELESTÄ HEITÄ, RIEMULLA RIENTÄÄKSES KOTIA PÄIN, KIITTÄEN HÄNTÄ, JOK` AUTTAVI MEITÄ, ARMONSA IHMEITÄ AIN YLISTÄIN. NÄIN TAIVAASEHEN TIEMME VAARALLINEN KULKEVI KORVESTA KIUUSAUSTEN (Vvk.325:3).

”Näin sanomalla Paavali siis todistaa **Pyhän Hengen antamalla pohjattomalla vihalla vihaavansa maailmaa, ja maailma vuorostaan pohjattomalla, pahan hengen antamalla vihalla vihaavan häntä; on kuin hän sanoisi: Ei mitenkään voi olla olemassa mitään sovinnollista suhdetta minun ja maailman välillä**” (Luther, Gal.kirj.sel. s.695).

Jumalallinen kutsumus

”Ja kun hän oli matkalla, tapahtui hänen lähestyessään Damaskoa, että yhtäkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillensä; ja hän kaatui maahan ja kuuli äänen, joka sanoi hänelle: **”Saul, Saul, miksi vainoat minua?”** Hän sanoi: ”Kuka olet, herra?” Hän vastasi: ”Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Mutta nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun pitää tekemän” (Apt.9:3-6).

Paavalilla oli aikaisemmin ollut ”maallinen” kutsumus, mutta nyt se oli taakse jäänyttä elämää. Hän valitsi ”taivaallisen” kutsumuksen. Paavali oli ”yhden asian mies”. Aikaisemmin vihatessaan silmittömästi uskovia Paavali oli kansan suosiossa, nyt uskoon tultuaan maailma yritti tappaa Paavalin. Mihin tahansa Paavali menikin kaikkialla olivat murhamiehet häntä väijymässä.

”Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden lukenut tappioksi.

Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana - että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella” (Fil.3:7-9).

”Sentähden, kuningas Agrippa, minä en voinut olla tottelematta **taivaallista näkyä**” (Apt.26:19).

Virkaintoinen Paavali

”Teille, pakanoille, minä sanon: Koska olen pakanain apostoli, **pidän minä virkaani kunnia**ssa” (Room.11:13).

”Vielä minä sanon: älköön kukaan luulko minua mielettömäksi; mutta vaikka olisinkin, ottakaa minut mieletönnäkin vastaan, että minäkin saisin hiukan kerskata. Mitä nyt puhun, kun näin suurella luottamuksella kerskaan, sitä en puhu Herran mielen mukaan, vaan niinkuin mieletön. Koska niin monet kerskaavat lihan mukaan, niin **kerskaan minäkin**...

He ovat hebrealaisia; minä myös. He ovat israelilaisia; minä myös. He ovat Aabrahamin siementä; minä myös. He ovat Kristuksen palvelijoita - puhun kuin mieltä vailla - minä vielä enemmän. Olen nähnyt vaivaa enemmän, olen ollut useammin vankeudessa, minua on ruoskittu ylen paljon, olen monta kertaa ollut kuoleman vaarassa. Juutalaisilta olen viidesti saanut neljäkymmentä lyöntiä, yhtä vaille; kolmesti olen saanut raippoja, kerran minua kivitettiin, kolmesti olen joutunut haaksirikkoon, vuorokauden olen meressä ajelehtinut; olen usein ollut matkoilla, vaaroissa virtojen vesillä, vaaroissa rosvojen keskellä, vaaroissa heimoni puolelta, vaaroissa pakanain puolelta, vaaroissa kaupungeissa, vaaroissa erämaassa, vaaroissa merellä, vaaroissa valheveljien keskellä; ollut työssä ja vaivassa; paljon valvonut, kärsinyt nälkää ja janoa, paljon paastonnut, kärsinyt vilua ja alastomuutta. Ja kaiken muun lisäksi jokapäiväistä tunkeilua luonani, huolta kaikista seurakunnista. Kuka on heikko, etten minäkin olisi heikko? Kuka lankeaa, ettei se minua polttaisi? Jos minun kerskata täytyy, niin **kerskaan heikkoudestani**” (2. Kor.11:16-18, 22-30).

”En minä kuitenkaan pidä henkeäni itselleni minkään arvoisena, kunhan vain täytän juoksuni ja **sen viran, jonka minä Herralta Jeesukselta olen saanut: Jumalan armon evankeliumin todistamisen**” (Apt.20:24).

Paavali ei ”hamunnut” taivaallisen viran lisäksi muita virkoja. Hän pyrki täyttämään ainoastaan taivaallista virkaa - ja tässä hän onnistuikin:

”Minä olen **hyvän kilvoituksen kilvoitellut, juoksun päättänyt, uskon säilyttänyt**. Tästedes on minulle talletettuna vanhurskauden sepele, jonka Herra, vanhurskas tuomari, on antava minulle sinä päivänä, eikä ainoastaan minulle, vaan myös kaikille, jotka hänen ilmestymistään rakastavat” (2. Tim.4:7,8).

Puuhailu viran ulkopuolella

Tämä oli Paavalille aivan tuntematon asia. Paavali keskittyi ainoastaan ”virkatehtäviinsä”.

”Sillä me olemme kuulleet, että muutamat teidän keskuudessanne vaeltavat kurittomasti, eivät tee työtä, **vaan puuhailevat sellaisessa, mikä ei heille kuulu**” (2. Tess.3:11).

Uskovan tulee keskittyä virkaansa; tämä ainut virka kyllä elättää hänet!

”Ei kukaan voi palvella kahta herraa; sillä hän on joko tätä vihaava ja toista rakastava, taikka tähän liittyvä ja toista halveksiva. Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa...

Vaan etsikää ensin Jumalan valtakuntaa ja hänen vanhurskauttansa, niin myös kaikki tämä teille annetaan” (Matt.6:24,33).

"Ja hän sanoi heille: "Kun minä lähetin teidät ilman rahakukkaroa ja laukkuja ja kenkiä, puuttuiko teiltä mitään?" He vastasivat: "**Ei mitään**" (Luuk.22:35).

Esikoisoikeus

Jos uskova lähtee hamuilemaan maallisia virkoja, syy voi olla siinä, ettei hän ole sisäistänyt taivaallista virkaansa. Hänelle voi tulla Eesaun onneton osa. Hän sokeudessaan vaihtaa iankaikkisen taivasosan maalliseen rihkamaan.

"Kerran, kun Jaakob oli keittänyt itselleen keiton, tuli Eesau kedolta nälästä nääntyneenä. Ja Eesau sanoi Jaakobille: "Anna minun särpiä tuota ruskeata, tuota ruskeata keittoa, sillä minä olen nälästä nääntynyt". Sentähden hän sai nimen Edom. Mutta Jaakob sanoi: "**Myy minulle ensin esikoisuutesi**". Eesau vastasi: "Katso, minä kuolen kuitenkin, mitä minä esikoisuudellani teen?" Jaakob sanoi: "Vanno minulle ensin". Ja hän vannoi hänelle ja myi esikoisuutensa Jaakobille. Ja Jaakob antoi Eesaulle leipää ja hernekeittoa. Ja hän söi ja joi, nousi ja meni matkoihinsa. **Niin halpana Eesau piti esikoisuutensa**" (1. Moos.25:29-34).

"ja ettei kukaan olisi haureellinen tahi epäpyhä niinkuin Eesau, **joka yhdestä ateriasta myi esikoisuutensa**. Sillä te tiedätte, että hänet sittemminkin, kun hän tahtoi päästä siunausta perimään, hyljättiin; sillä **hän ei löytänyt tilaa peruutukselle, vaikka hän kyynelin sitä pyysi**" (Hebr.12:16,17).

Kasvatuskristillisyyden – herätyskristillisyyden

Tämä kysymys on kansankirkossa aiheuttanut syvää ristiriitaa.

Kasvatuskristillisyydessä ajatellaan, että kristillisyyteen riittää tieto. Ihminen tulee taivaskelpoiseksi saatuaan ja omaksuttuaan tietyn tietomäärän. Vuorisaarnaa pidetään tärkeänä elämänohjeena. Tämä kristillisyyden on ihmisen "luonnollista" kristillisyyttä. Lapsikaste on usein tämän kristillisyyden lähtökohta ja perusta. Samalla se usein seisoo sakramentalismin perustalla katolisen kirkon tapaan. Tässä leirissä karsastetaan "jako kahteen". Kaikki olemme yhtä! Ajatellaan, että tämä jako tapahtuu vasta rajan takana. Pelastusvarmuus on harvinaista, vaikka Luther sitä selkeästi opetti:

"Meidän pitää siis joka päivä päättävästi ponnistella varmuudesta varmuuteen, perin juurin hävittääksenne tuon tuhoisan valheluulon, joka on riivannut koko maailman: 'Eihän sitä ihminen tiedä, onko armossa'" (Luther, Gal.kirj.sel. s.452).

Tätä uskoa on nimitetty "aivouksiksi" vastakohtana sydämen uskolle, josta Raamattu puhuu:

"sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan" (Room.10:10).

"Katsokaamme, miten järkeisoppinut menettelee Raamattua tutkiessaan. Kas! Ensiksi hän pureskelee, maiskuttelee ja sitten jauhaa rikki jok`ainoan jyvän järjen käsityksessä. Hän vertailee, selittelee, soveltaa. Kaiken, mitä hän ei voi käsittää jäykän sokealla järjellään, hän seuloa pois kelvottomana ja loput hän yrittää vihdoin nielaista, mutta kuitenkin se ei mene alas. Miksi? Koska hän ei voi käsittää ilmoitusta subjektiivisesti, s.o. sydämellä, hän yrittää käsittää sitä ymmärryksellä, ja kun hän tuntee, että se on liian kova purtavaksi, hän sylkäisee kaiken ulos ja

sanoo: "Tämä ei ole Matin ruokaa. Se sopii räätäilille, mutta ei suutarille" (Laestadius, Hulluinhuonelainen, s.544).

Järkeisoppinut menee helposti naimisiin maailman kanssa. Uudestisyntymättömälle ihmiselle kynnys maailmaan on matala – hänhän toimii periaatteessa samalla laaverilla. Tästä on selkeänä osoituksena EKUMEENINEN liike, jossa toimitaan "yli rajojen" Raamatusta välittämättä.

Herätyskristillisyydessä korostetaan **uudestisyntymisen välttämättömyyttä** ja Pyhän Hengen työn osallisuutta. Siinä katsotaan, ettei ihminen luonnollisessa tilassa voi lainkaan ymmärtää hengellisiä asioita:

"Mutta luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, **eikä hän voi sitä ymmärtää**, koska se on tutkisteltava hengellisesti. Hengellinen ihminen sitä vastoin tutkistelee kaiken, mutta häntä itseään ei kukaan kykene tutkistelemaan. Sillä: "kuka on tullut tuntemaan Herran mielen, niin että voisi neuvoa häntä?" Mutta meillä on Kristuksen mieli" (1. Kor.2:14-16).

"Totisesti, totisesti minä sanon sinulle: joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa" (Joh.3:3).

"Mutta te ette ole lihan vallassa, vaan Hengen, jos kerran Jumalan Henki teissä asuu. **Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen omansa**" (Room.8:9).

"Herätyskristillisyyden on aina kasvatuskristillisyyttäkin ja päinvastoin. Mutta mistä on kotoisin sellainen kasvatuskristillisyyden, jossa kukaan ei herää, ei kukaan tee parannusta eikä kukaan synny uudestaan. Siinä taidetaan kasvattaa syntymättömiä" (Niilo Tuomenoksa).

Kirkkohistorian todistus

Paavalista lähtien uskoon tulleet ovat pyhittäytyneet Jumalan valtakunnan asialle. Suomessa on meillä esimerkkeinä: **Paavo Ruotsalainen, Urho Muroma, Osmo Tiililä, Uuras Saarnivaara** jne.

Kristuksen pilkka ja maailman ystävyys eivät sovi yhteen. Joka Jeesusta rakastaa, hän ei maailmalle kelpaa. Nämä ovat toisilleen kuin TULI JA VESI!

Uskovan paikka

"Niin menkäämme siis hänen tykönsä "ulkopuolelle leirin", hänen pilkkaansa kantaen; sillä ei meillä ole täällä pysyväistä kaupunkia, vaan tulevaista me etsimme" (Hebr.13:13,14).

"Älkää antautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa; sillä mitä yhteistä on vanhurskaudella ja vääryydellä? Tai mitä yhteyttä on valkeudella ja pimeydellä? Ja miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaishenki on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeleitä ja epäjumalat? Sillä me olemme elävän Jumalan temppeleitä, niinkuin Jumala on sanonut: "Minä olen heissä asuva ja vaeltava heidän keskellään ja oleva heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani". Sentähden: "Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko; niin minä otan teidät huostaani ja olen teidän Isänne, ja te tulette minun pojikseni ja tyttärikseni, sanoo Herra, Kaikkivaltias" (2. Kor.6:14-18).

”Mutta kun Juudan ja Benjaminin vastustajat kuulivat, että pakkosiirtolaiset rakensivat temppeliä Herralle, Israelin Jumalalle, astuivat he Serubbaabelin ja perhekunta-päämiesten luo ja sanoivat heille: **”Me tahdomme rakentaa yhdessä teidän kansanne, sillä me etsimme teidän Jumalaanne, niinkuin tekin, ja hänelle me olemme uhranneet Eesarhaddonin, Assurin kuninkaan, päivistä asti, hänen, joka toi meidät tänne”**. Mutta Serubbaabel ja Jeesua ja muut Israelin perhekunta-päämiehet sanoivat heille: **”Ei sovi teidän ja meidän yhdessä rakentaa temppeliä meidän Jumalallemme, vaan me yksin rakennamme Herralle, Israelin Jumalalle, niinkuin kuningas Koores, Persian kuningas, on meitä käsenyt”** (Esra, 4:1-3).

AUTA. KUN SAATANA, MAAILMA, LIHA SYNTIEN ORJAKSI TAIVUTTAVAT, KUN TÄMÄN MAAILMAN YSTÄVYYS, VIHA POIS SINUN LUOTASI HOUKUTTAVAT, ANNA SÄ KUOLOAS AINA MUN MUISTAA, ETTÄ VOIN YLPEÄN MIELESI SUISTAA (Vv.434:2).

SOSIAALINEN EVANKELIUMI

”Sosiaalisen evankeliumin” syntymiseen on antanut ulkonaisen sysäyksen teollistumisen aiheuttama kurjistuminen ja sosialistinen yhteiskunnallisten epäkohtien kritiikki.. Tämän ”evankeliumin” kannattajat ovat hylänneet marksilaisuuden, mutta hyväksyneet sosialistisen yhteiskuntakritiikin. Pyrkiessään sosiaaliin uudistuksiin kristillisessä hengessä he ovat useinkin samastaneet kristillis-sosialistisen yhteiskunnan ja Jumalan valtakunnan.

”Sosiaalisen evankeliumin” käsitys Jumalan valtakunnasta sisältää monissa tapauksissa Raamatun perustotuuksien kieltämistä.

Jumalaa ei pidetä pyhänä ja armahtavana eikä Tuomarina, jolle kaikkien on tehtävä tili, vaan hänet käsitetään hyväntahtoiseksi ja ”peräänantavaksi” Isäksi, joka on luonut maailman sellaiseksi, että se välttämättömyyden pakosta tulee paremmaksi ja paremmaksi. Tämän Jumalan kanssa on ihmisten oltava yhteistyössä sodan poistamiseksi, maailman liittotasavallan muodostamiseksi, teollisen demokratian, moraalisen kasvatuksen ja sosiaalisen tietoisuuden parantamiseksi, jotta siten saataisiin rakennetuksi ”Jumalan valtakunta”.

Ihmistä ei pidetä langenneena ja lihanmielessään Jumalaa vastaan kapinoivana olentona, joka on pimeyden valtojen orjuudessa ja palveluksessa, niin että hänestä tulee Jumalan lapsi vasta kääntymyksen, uudestisyntymisen, pelastuksen kautta. Häntä pidetään ilman muuta, luomisen perusteella, Jumalan lapsena. Lunastus ja pelastus Kristuksessa ei siten ole tarpeen. Riittää, kun ihminen saa paremmat yhteiskunnalliset olot, kasvatusta jne. Kristusta pidetään pääasiassa ihanteena ja opettajana.

Synti on epäsosiaalinen eli yhteiskunnan vastainen mielenlaatu ja käytös, ei ihmisen kapinaa Jumalaa vastaan ja siitä johtuvaa syyllisyyttä ja tuomionalaisuutta. Jeesus on uskonnollinen nero, jossa ihmisen olemuksen kyvyt ovat kehittyneet huippuunsa. Kehitys, kasvaminen, kulttuuri ja uskonto vaalivat ja kasvattavat ihmisessä ihmisystävällisiä tunteita ja hyvyttä. Kehitys ja sosiaaliset uudistukset ovat tässä ottaneet lunastuksen ja pelastuksen paikan. Ihmisestä tulee ”sosiaalisen evankeliumin” mukaan Jumalan valtakunnan kansalainen ilman Vapahtajaa ja hänen vertaan, ilman Pyhän Hengen vaikuttamaa uudestisyntymistä (David Hedegård – Uuras Saarnivaara: Kohti suurta Baabelia, s. 42).